

Lieta C-386/04

Centro di Musicologia Walter Stauffer
pret
Finanzamt München für Körperschaften
(*Bundesfinanzhof*)
lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Kapitāla brīva aprīte — Uzņēmumu ienākuma nodoklis — No īres un nomas gūto ienākumu atbrīvojums no nodokļa — Rezidences vietas nosacījums — Atbilstoši privāttiesībām dibināts fonds, kas atzīts par vispārējo interešu fondu

Ģenerālvokātes Kristīnes Štiksas-Haklas [*Christine Stix-Hackl*] secinājumi,
sniegti 2005. gada 15. decembrī I - 8206
Tiesas (trešā palāta) 2006. gada 14. septembra spriedums I - 8234

Sprieduma kopsavilkums

Kapitāla brīva aprīte — Ierobežojumi
[EK līguma 73.b pants un 73.d pants (jaunajā redakcijā — EKL 56. un 58. pants)]

Līguma 73.b pants (jaunajā redakcijā — EKL 56. pants), skatīts kopā ar Līguma 73.d pantu (jaunajā redakcijā — EKL 58. pants), ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz dalībvalstij, kas atbrīvo no uzņēmumu ienākuma nodokļa maksāšanas par ienākumiem, kurus īres vai nomas maksas veidā valsts teritorijā ir guvuši atzīti vispārējo interešu fondi, kas nodokli maksā pilnā apmērā, ja tie ir dibināti šajā dalībvalstī, atteikt šāda atbrīvojuma no nodokļa maksāšanas par tāda paša veida ienākumiem piešķiršanu saskaņā ar privāttiesībām dibinātam atzītam vispārējo interešu fondam tikai tādēļ, ka tas tikai daļēji maksā nodokli šīs valsts teritorijā, jo ir dibināts citā dalībvalstī.

Šādu atšķirīgu attieksmi nevar pamatot ar vēlēšanos sasniegt ar augsta līmeņa kultūras un mācību veicināšanu valsts mērogā saistītus mērķus, jo valsts tiesiskajā regulējumā nav noteikts, ka no tādu fondu darbības, kas ir atzīti vispārējo interešu fondi, labumu gūst valsts sabiedrība.

Šādu tiesisko regulējumu turklāt nevar pamatot arī ar vajadzību nodrošināt fiskālās kontroles efektivitāti. Pirms atbrīvojuma no nodokļa piešķiršanas fondam dalībvalstij tiešām ir tiesības veikt pasākumus, kas ļauj tai skaidri un precīzi pārliecināties par tā atbilstību valsts tiesību aktos izvirzītajiem nosacījumiem atbrīvojuma saņemšanai, un kontrolēt fonda faktisko vadību. Tomēr, lai arī citās dalībvalstīs dibināto fondu gadījumā vajadzīgo pārbaužu veikšana var izrādīties sarežģītāka, tās ir tikai administratīvas neērtības, ar ko nevar pamatot attiecīgās valsts iestāžu atteikumu piešķirt minētajiem fondiem tādus pašus atbrīvojumus no nodokļa, kādi tiek piešķirti tāda paša veida fondiem, kas šajā valstī nodokli maksā pilnā apmērā.

Kopienas tiesības neliek dalībvalstīm rīkoties tā, lai ārvalstu fondi, kas savā izcelsmes dalībvalstī ir atzīti par vispārējo interešu fondiem, par tādiem tiktu automātiski atzīti šīs valsts teritorijā. Tomēr, ja vienā dalībvalstī atzīts vispārējo interešu fonds atbilst arī otras dalībvalsts tiesību aktos šajā sakarā izvirzītajiem nosacījumiem un tā mērķis ir veicināt tādas pašas sabiedriskās intereses, kas ir jāizvērtē šīs otrās dalībvalsts valsts iestādēm, ieskaitot tiesas, šīs dalībvalsts iestādes nevar neatzīt šī fonda tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi tikai tādēļ, ka tas nav dibināts šīs valsts teritorijā.

Turklāt, ja priekšrocība, ko veido atbrīvojums no nodokļa par ienākumiem no īres un nomas, nav tieši saistīta ar šo priekšrocību kompensāciju, iekasējot noteiktus nodokļus,

attiecīgo ierobežojumu nevar pamatot ar vajadzību aizsargāt valsts nodokļu sistēmas saskaņotību.

Tas pats attiecas uz vajadzību saglabāt nodokļu ieņēmumu apjomu, jo nodokļu ieņēmumu samazinājumu nevar uzskatīt par tādu primāru vispārējo interešu iemeslu, ar ko pamato vienai no pamatbrīvībām principā pretēju pasākumu.

Attiecībā uz cīņu pret noziedzību vispārēju pieņēmumu par kriminālu darbību nevar pamatot ar apstākli, ka fonds ir dibināts citā dalībvalstī. Turklāt, liedzot šādiem fondiem iespēju izmantot atbrīvojuma no nodokļa priekšrocības situācijā, kad pastāv virkne šo fondu norēķinu un darbības kontroles līdzekļu, ir pasākums, kas pārsniedz nepieciešamo noziedzības apkarošanai.

(sal. ar 39., 40., 45., 47., 48., 55., 56. un 58.–62. punktu un rezolutīvo daļu)